

Пам'ятний Великдень

Алелі Коронел-Камітан
(Грунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася у Фінляндії.

Йонас сміявся, біжучи за своїми братами до вітальні, де буде проходити сімейний вечір. Він все ще відчував запах смачного смаженого ягня, якого вони їли на великодньому обіді. І він все ще міг відчувати смак солодкої паші, їхнього національного великоднього десерту.

Після того як сім'я всілася тихо, старший брат Йонаса, Тристан, підвівся.

“З Великоднем!” — сказав Тристан. Він розпочав їхній сімейний вечір з пісні і молитви. Потім настав час для їхньої особливої музичної програми. Кожний підготував пісню про Ісуса Христа, щоб нею поділитися.

Тристан грав на гітарі, обережно перебираючи кожен струну. Потім ще один брат, Ейнар, грав на піаніно. Його пальці швидко бігали по всіх клавішах. Мама, тато й інші брати Йонаса також зіграли пісні. Йонасу подобалося слухати музику, що грала його сім'я.

Нарешті настала черга Йонаса. Він зробив глибокий вдих і почав співати.

“Коли я не знаю, як треба вчинити, намагаюсь жити, як мені шепотить голос: “Ближніх люби, як Ісус любить нас”*.”

Коли Йонас співав, його серце сповнилося любов'ю. Йому на очі навернулися сльози щастя. Відчувалося, наче Святий Дух казав Йонасу, що Небесний Батько та Ісус люблять його.

“Дякую всім за те, що поділилися своїми талантами”, — сказав тато. Він тримав ілюстрацію. На ній Ісус Христос стояв навколішки і молився біля дерева. “Хто знає, що відбувається на цій ілюстрації?”

Йонас підняв руку. “Це Ісус молиться у Гефсиманії”.

Тато кивнув: “Так. Саме там Він відчув усі наші болі й сум”.

Паша — це солодкий сирний десерт. А у вас є великоднє пригощення, яке ви їсте кожного року?

*“На Господа схожим бути” (Збірник дитячих пісень, с. 40)

“Він пішов у Гефсиманський сад перед тим, як померти, — сказала мама. — Після Його смерті Він знову ожив. Це все є частиною Його Спокути. Ісус зробив все це, тому що Він любить нас”.

Мама увімкнула відео про перший Великдень. Коли відео закінчилося, всі сиділи хвилинку дуже тихо. Йонас знову відчув любов Небесного Батька та Ісуса Христа.

“А тепер час для заходу?” — спитав Йонас.

Мама підвелася з дивана і підійшла до шафи. “Так! Йонасе, ти допоможеш мені?”

Йонас і мама дістали клей, ножиці і стопку церковних журналів. Вони розклали їх на підлозі. Потім мама дала кожному їхні особливі великодні щоденники. “Давайте в наших великодніх щоденниках оформимо одну сторінку і наклеймо зображення Ісуса Христа”.

Йонас сів на підлогу і відкрив свій щоденник.

Тато взяв ручку, щоб зробити запис у своєму щоденнику. “Поруч із вашими ілюстраціями,

ви можете написати, що будете робити, аби йти за Небесним Батьком та Ісусом Христом, щоб ви могли ставати подібними до Них”.

Йонас гортав сторінки одного із журналів. Він знайшов зображення, на якому Ісус Христос усміхався.

Йонас вирізав зображення і приклеїв його в центрі сторінки свого щоденника. Він подумав про любов, що відчував від Спасителя того дня. Потім він написав: “Я йтиму за Небесним Батьком та Ісусом Христом, слухаючись тата і маму і допомагаючи їм у домашніх справах. Я більше любитиму моїх братів”. Він підняв щоденник, щоб показати написане мамі. Вона прочитала, що він написав, і усміхнулася.

Йонас довго пам'ятатиме цей Великдень. Він відчував любов Ісуса Христа, коли співав і дізнавався про Нього. І він відчував любов Ісуса, коли намагався бути схожим на Нього.

Небесний Батько та Ісус Христос дійсно люблять Йонаса. І Йонас любить Їх також. ●

ІЛЮСТРАЦІЇ СТЕЛІЯНИ ДОНЕВОЇ